

Ільгіз Енгельович ІСХАКОВ:

УСІ МИ ВИЙШЛИ З РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ, АЛЕ РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ ІЗ НАС ЩЕ НЕ ВИЙШОВ

Ільгіз Ісхаков — татарин за походженням, народився в Росії, а став українцем — мешканцем Славутича.

Після закінчення Ленінградського інституту добровільно поїхав на ліквідацію наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

20 років тому став засновником Славутицької міської демократичної організації «Молодь Чорнобиля».

Нині є віце-президентом Міжнародної асоціації молодих атомників, керівником і активним учасником міжнародного творчого фестивалю «Діснай». Заоплюється КВК, пише вірші. Шосту каденцію поспіль обирається депутатом Славутицької міської ради. Крім того, Ільгіз Енгельович —

директор з розвитку АТ «Нова лінія» (мережі гіпермаркетів будівельних матеріалів).

Саме ця багатогранна людина є нашим співрозмовником.

— На свою біографію, вам, вочевидь, скаржитися не доводиться. Вона дуже динамічна, наповнена багатьма цікавими справами. Як на мене, то її вистачило б не на одну людину. І це при тому, що ви в розквіті сил, сповнені енергії і нових задумів. А тепер, давайте все по-черзі вже для читачів.

— Я народився в Нововоронежі Воронезької області (Росія). Це місто, в якому знаходитьться атомна електростанція, на якій працювали мої батьки. По закінченні школи в 1981 році я вступив до Ленінградського політехнічного інституту за спеціальністю «Атомні станції й установки». У 1986-1987 роках по всьому Радянському Союзу набирали спеціалістів, що мали стосунок до атомної енергетики, для роботи в Чорнобилі. І я за розподілом, разом із 13-ма одногрупниками, поїхав працювати на Чорнобильську АЕС.

З квітня 1987 року я працював оператором головного циркуляційного насоса реакторного цеха, потім — старшим інженером-механіком.

У 1989 році на прохання своїх друзів з усього Радянського Союзу на альтернативних виборах я став секретарем комсомолу Чорнобильської АЕС та членом ЦК ВЛКСМ. У травні 1991 року створив позапартійну громадську організацію «Молодь Чорнобиля». Передумовою став перехід частини наших керівників з демократичних районів під стяги КПУ і, як наслідок, — наш вихід зі складу ЛКСМУ. Нашій організації цього року виповниться 20 років.

Нині я віце-президент Міжнародної асоціації молодих атомників. У 1988 році ми вперше в Радянському Союзі започаткували рух, який об'єднував молодь міст атомних станцій Радянського Союзу, і зробили це в формі фестивалю, який проходить уже понад 20 років у Литві. Фестиваль «Діснай» — це міжнародний фестиваль молодих працівників атомної енергетики, фестиваль екстремального гумору. Проводиться на березі озера Луодіс, біля міста Бісагінас, де розташована Ігналінська АЕС, щорічно, починаючи з 1988 року, у перший тиждень липня. У фестивалі беруть участь молоді фахівці, що працюють у сфері атомної енергетики з Литви, Росії, України, зі Східної й Центральної Європи. Основним завданням фестивалю є як професійний і творчий розвиток учасників фестивалю, так і налагодження контактів між фахівцями з різних країн. З липня 2011 року відбудеться вже 24 фестиваль.

Повернемось до професійної діяльності. З початку 1992 року я почав працювати в бізнесі. Тоді ми — підприємство «Спектр» — випускали дозиметри. Це був інноваційний напрям діяльності.

Потім я працював здебільшого у комерційних структурах по всій Україні.

Паралельно з цією роботою з 1990 року мене обирали депутатом Славутицької міської ради — зараз у мене вже шостий термін. Можу сказати, що 20 років, розбудовуючи Славутич, ми йдемо рука-об-руку з мером міста Володимиром Петровичем Удовиченком.

У 1999 році я брав участь як консультант у створенні Союзу правих сил Росії. А вже в 2001 році мене запросили в «Команду озимого покоління». У 2002-му в складі «Команди озимого покоління» я балотувався до парламенту. З 2003 року став одним із лідерів Всеукраїнського суспільного руху «Віче України». Я член партії «Віче», був заступником керівника партії Інни Богословської. Брав участь у виборах 2006 року під №11 у партійному списку.

З 2000 по 2006 рік я також очолював роботу комунальних підприємств Славутича. А з червня 2006 року й по сьогоднішній день — я директор з розвитку ЗАТ «Нова лінія». Нині магазинів уже 17, а коли я починав працювати в компанії їх було три.

— Через рік вибори. Чи продовжуватимете ви свою політичну кар'єру.

— Напевно, сам я вже не балотуватимусь, але залобки допомагати му друзям. Я розумію, що пройти по мажоритарному округу досить складно. А виборів від партії, скоріше за все, більше не буде.

Проте час покаже. Складність виборів в Україні багато в чому полягає в тому, що наші громадяни, опускаючи бюллетень в урну, у цю саму секунду починають ненавидити ту людину, якій щойно віддали свій голос. Ми всі вийшли з Радянського Союзу, але Радянський Союз із нас не вийшов.

На жаль, дещо розгубив за цей час свій авторитет Сергій Тігіпко. Адже, скоріше за все, саме він ставне цапом відбувайлом. Боюся, що люди почали асоціювати прізвище Тігіпка з Податковим кодексом, пенсійною реформою — а це викликає негативні емоції. Тому українські виборці, більшу частину яких становить старше покоління, до подібних новацій ставляться негативно.

— Розкажіть детальніше про громадську організацію.

— Ця організація створена задля захисту прав людей, які працювали на атомній станції і нині живуть у Славутичі. Сьогодні вона налічує близько ста членів, серед яких чимало ліквідаторів. Ми проводимо активну роботу з молоддю міста — це різні культурні заходи на природі, участь у фестивалі «Діснай» тощо. 20 років ми беремо участь у заходах, присвячених подіям на ЧАЕС.

25-27 березня 2011 року ми провели міжнародну конференцію, присвячену наслідкам Чорнобиля з погляду молодіжного сприйняття. З цікавими доповідями виступили представники Росії, Литви та України.

Також ми готуємо пересувну фотовиставку, присвячену Чорнобилю, яку плануємо показувати в інших країнах. Крім того, плануємо фільм про долю ліквідаторів на ЧАЕС. Паралельно ми беремо участь у всіх заходах, що проводяться у місті.

Варто зазначати, що з організації «Молодь Чорнобиля» вийшло чимало керівників міста.

— Що ви можете сказати щодо нинішніх пільг чорнобильцям?

— Звичайно, є люди, які не надто їх потребують. Але є чимало тих, кому пільги конче необхідні. Це передусім інваліди, сім'ї тих, хто помер. Я впевнений, що нам потрібна фінансова градація (як це зроблено із субсидіями).

Нині держава намагається якось завуальовано знизити виплати чорнобильцям. Я вважаю, що потрібно все оформити законодавчо і розробити пільги для кожного конкретного чорнобильця.

Я не впевнений, що зараз депутати щось змінюватимуть у законі щодо чорнобильців, адже незабаром вибори. Тому ніхто не захоче знижувати свої рейтинги, особливо серед таких активних виборців, як чорнобильці.

— У вас чудовий голос...

— У молодості я захоплювався роком, брав активну участь у КВК. Мені завжди подобалося брати участь у творчому процесі. Тому на фестивалі «Діснай» я ще й засідав, попередньо написавши вірша. А згодом із моїм другом Валерієм Ніконовим ми написали близько 50-ти пісень. У 1997 році ми випустили перший диск, яких сьогодні вже 10. Мое сьогодніше вподобання — пісні наживо, які суттєво відрізняються від фонограм. Для мене творчість — це життєвий стимул, який дає наснагу.

Спілкуючись з Ільгізом, приходить думка, що у цієї людини вийде все задумане. Переконаний, що не помилюєся.

Спілкувався Ігор КРАВЧУК

